

אָדְמָה או אֶדְמָה

הרה"ג רבי שמעון היאס שליט"א

משנת חכמים
מתורתם של רבותינו

ש להתבונן, מדוע לא מצינו בגן עדן עץ שכולו רע, דלכאול' היה מקום, שכמו שיש עץ הדעת טוב ורע ויש עץ החיים, אולי ה' מקום לעץ שכולו רע, כפי שמצינו מציאות של הנחש, אשר כל חפצו ה' להחטיא את אדה"ר ולהמרידו נגד מלך העולם.

אולי יש לומר, שלא יתכן 'עץ' שכולו רע, אף שיתכן בע"ח שכולו רע. והנ"מ, שעץ שנמצא קבוע במקום אחד, מעיד, שיש אפשרות לקביעות של רע, משא"כ בע"ח, שנע ממקום למקום, מורה שהרוע אינו קבוע אלא יתכן שלא יראה הרע, אף שנמצא במקום אחר.

הנה מצינו במי מרה, שהקב"ה הורה למשה, ליקח עץ - שמבואר בחז"ל שהי' עץ מר - ולזרוק אותו למים שאף הם מרים, והתוצאה תהיה שהמים ימתקו, היפך ההגיון, לומר, שמציאות קבועה של רע, אף בשני צדדים, אינה הכרחית קיומית, ואפשר לבטלה.

ואם יורשה, נוסיף בזה התבוננות.

הנה מבואר דאף שכתוב שהאדם הוא עץ השדה, אפ"ה יש הבדל מהותי ביניהם, העץ שורשיו וחיותו

נמשכת מהאדמה, משא"כ האדם שורשיו וחיותו נובעת דוקא

מראשו. חיותו נובעת מנשמתו שבאה מגבהי מרומים.

בחירה ניתנה לאדם, אם יידמה עצמו לעליון, ובכך הופך שורשו שנברא מהאדמה, ובמקום לדמות עצמו לאדמה ולחומריות ולדמיונות, הוא מדמה עצמו לעליון, שמבטא שהוא שולט על האדמה וגרורותיה, ומשתמש בהם אך ורק לרצון מלך עליון. דהיינו, ה-א-ד-ם היינו א-ד-מ-ה, באותיות, בידו להתחבר לאֶדְמָה החומרית והשלכות" או לאֶדְמָה לעליון. אותן אותיות אך הניקוד שונה, ובידו של האדם נקוד את אותיות א-ד-מ-ה.

ולכן דווקא ב'מרה' נתנו מקצת פרשיות של תורה, לומר, דוקא על ידן יוכל להפוך מר למתוק, ושאינן אפשרות אחרת.

וי"ל דמה שנתנו מקצת פרשיות של תורה, ולא כולן, ללמד, שגם אם אין ביכולת האדם ללמוד ולדע כל התורה כולה ממש, אם ישתדל כפי יכולתו אף במקצתן, יהי' בכוחו להתעלות ולהעלות עצמו ממרירות היצר, ומתיקות בעבודת השם.

וזהו שאז"ל - בראתי יצה"ר, בראתי תורה תבלין. דהוא התרופה היחידה והבלעדית ליצה"ר, וכל תרופה

אחרת שיחשוב האדם לרפא עצמו, לא יצלח, וכמו שהאריך המסילת ישרים לבאר.

ועד כדי כך כוחה של תורה, שאמר הקב"ה על ישראל, ולוואי אותי עזבו ותורתי שמרו שהמאור שבה מחזירו למוטב, שע"י שרואה דרכיה וציווייה ואזהרותיה, סוף סוף מאליו יתחדש בו התעוררות שיביאהו אל הדרך הטוב, כל' הזהב של המסילת ישרים.

נמצא שבמוחו של האדם, שהוא השורש העליון, אם יכניס בו הרבה הרבה תורה, הוא ירומם את כל שאר ענפי ועצי המח, שהם אבריו וגידיו, ויוציאו ממצב אדמה, ויביאהו למצב אדמה לעליון. שכמו ששורשי העץ הם חיות כל העץ, כן דעת האדם, שהוא שורש חיות האדם והוא השולח פארות התורה בגוף, וכולו מתעלה עמו.

אם יטען הטוען, שאף שיש סברא בזה, אך המציאות וכח היצר מושך מאוד, ואי אפשר ליצא מעבודת היצר וחירותה של תורה. ע"ז השיבה התורה עצמה בפרשיות השובב"ם ת"ה, דהנה עם ישראל סבלו סבל מר בחומר ובלבנים וכו', וירדו למ"ט שערי טומאה. אפ"ה הגיעו למדרגת קבלת כל התורה ובניית משכן על

כל חלקיו, ולהוריד שכינה לעולם הזה ממש. הרי לך במציאות שהיתה ממש, שיצאו מעבודת פרעה לחירות עולם, עם תורה וקדושה בידם. הרי שאף שבדאי ה' קשה ליצא, שהרי רוב עם ישראל רצו לישאר, וכן גם אלה שיצאו פעמים שרצו לחזור למצרים, אפ"ה בסופו של דבר מי שרצה להתגבר על טבעיו והרגליו, הצליח ליצא מיד היצר המסית הרוצה בהפקרות, לידי תורה ומצוות.

ולא עוד, שאף שכבר יצאו, השם חזק את ייצרו של פרעה לרדוף אחרי בני". אף שכבר האדם שהתגבר והתעלה, אפ"ה מגיעים אליו נסיונות קשים, בשליחות ה"ת, דייקא. אפ"ה, אין לו להתייאש ח"ו, שיידע שאם יתגבר ויאמין בלב שלם בקב"ה שנתן את הרצון והכח ליצה"ר לרדוף אותו, שהוא גם יבטל אותו ויטביע אותו בים. ויבטל את כוחו של היצה"ר.

ועוד יותר יזכה לומר שירה לבו"ע, שהוציאו מאפילה לאורה, משעבוד לגאולה, ואין אורה וגאולה אלא ע"י התורה.

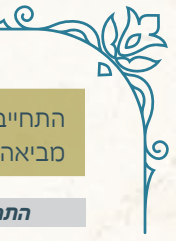
אשרינו שבו"ע נתן לנו את תורתו שעל ידה אפשר לעלות ביראת השם טהורה ואמונה צרופה, ולהשמר

ממרכיקי ורחוקי התורה, ולהתקרב בכל אפשרותו לתורה וליר"ש טהורה, ולהיות עבדי השם באמת בהמשך הזמן.

לטובת תורה שבכתב ותורה שבע"פ
נשמתו בטרומה אחת!
הטהורה:

077-449-3-559

מגנין ארץ

התחייבות לדורות עולם

משמעות הפסוק "זה א-לי ואנוהו אלקי אבי וארוממנהו", היא בפשטות צורת שבח להקב"ה, אומר הגרי"א רפפורט שליט"א בספרו "שיח יהודה". אולם הפפ"ח חיים" בספרו "שם עולם" (ח"ב פ"ט) נותן לדברים משמעות שונה לגמרי. וז"ל שם: "ועל זה היה עיקר יציאת מצרים, להיות לנו לאלקים, כמו

וניצצל מהידבקות אחרת רחמ"ל.

דרך ארץ קדמה לתורה

הרמב"ן אומר על הפסוק "שם שם לו חוק ומשפט ושם ניסהו", שאין הכוונה כאן למצוות. לפי המשניות ניתנו רק לאחר מכן, בסניני. אלא, **כאן ניתנה להם הדרכה כיצד יש לנהוג בחיי היום-יום**, באהבה שיש לאהוב איש את רעהו, לשאול בעצת הזקנים, להצניע לכת באהליהם בענין הנשים והילדים ושינהגו שלום עם הבאים למחניהם כדי למכור להם דבר.

דברי הרמב"ן מלמדים אותנו, אומר מרן הרב שך זצ"ל בספרו "מראש אמנה", **עד כמה הקפידה התורה על הנהגה במידות טובות ועל התנהגות בדרך ארץ**. שכן עוד לפני קבלת התורה הדריכם הקב"ה בכל אלה.

דבר נוסף הנלמד מכאן הוא שגם כאשר נמצאים בדרגה רוחנית גבוהה שהיו בה ישראל באותה שעה, גם אז יש לשים לב לפרטים הקטנים שבהתנהגות בין אדם לחבירו.

לישראל, בני! **אם ראיתם זכות אבות וזכות אמהות שנתמוטטו, לכו והידבקו בחסד**. מ"ט כ'י ההרים ימוש והגבעות תמוטנינה, ההרים זה זכות אבות והגבעות זה זכות אמהות. מכאן ואילך 'חסדי מאתך לא ימוש וגו', אמר מרחמיך ה'."

זה מה שנאמר "נחית בחסדך עם זו גאלת". ובילקוט (פרשת בשלח) מובא

שיעשו גמ"ח זה עם זה, וישמרו בלבכם ברית אברהם יצחק ויעקב, ולעבוד את אביהם שבשמים לבדו, ושלא יניחו לשון בית יעקב אביהו ושלא ילמדו לשון מצרים" וכו'.

הקשה הפפ"ח חיים" (עה"ת), מה ענינה של כריתת ברית לעשות גמילות חסדים? וביאר שם שכאשר ראו ישראל שאין להם שום דרך

מעט מהנהגות הגה"צ רבי שריה דבליצקי זצ"ל בט"ו בשבט • הרב ישראל ארלנר

דמכיון שהרבה אנשים אוכלים זיתים ביד, הוא כדבר שדרך לאוכלו ביד וצריך נטילה גם כאשר אוכלו במזלג כדאיתא במ"ב שם ס"ק כ"ו].

ד. לאחר נטילת הידים היה מברך בורא פרי הגפן ושונה רביעיית מיץ ענבים, ולפני הברכה אמר 'שמכוון לפטור את כל המשקים שישתה' [וכשנשאל שלכאורה שתיית היין הוא הפסק בין הנטילה לאכילת הזיתים. ענה, שאולי עדיף שלא להפסיק אבל אין זה מעכב. ומה שכיון לפטור שאר משקים, הוא כדאיתא בשו"ע סימן קע"ד ס"ב. והטעם כתב במ"ב סק"ב משום שהוא ראש וראשון לכל המשקים וכולם נטפלים לו. ובנידון האם מיץ ענבים פוטר שאר משקים, דעתו שפוטר].

ה. לאחר שתיית המיץ ענבים התחיל באכילת הזיתים, ולפני הברכה אמר 'שמכוון לפטור את כל הפירות שיאכל' [מה שהתחיל בזית, משום דכתיב "ארץ חיטה ושעורה וגפן ותאנה ורימון ארץ זית שמן ודבש" ודרשו חז"ל בברכות מ"א ע"א שכל הקודם לארץ בתרא הוא קודם לברכה. ובספרו שומע ומוסיף ט"ו בשבט עמ' 101].

א. את הסדר עושה מתוך הספר 'פרי עץ הדר' שמקורו מהספר חמדת ימים.

ב. לפני כל אכילת פרי קורא מעט משניות ומעט זוהר מהספר הנ"ל. אך לא אמר אז שום פסוקים של תנ"ך [משום שאת השולחן היה עורך בלילה, ולדעת האריז"ל בשער המצוות פרשת ואתחנן, שאין אומרים פסוקים מהתנ"ך בלילה. ובספרו שומע ומוסיף ט"ו בשבט עמ' קמ"ז כתב שאם ירצה יאמר הפסוקים למחרת ביום. והוסיף שם שאם חל ט"ו בשבט בשבת ועושה הסדר בליל שבת אז כן יכול לומר הפסוקים משום שבאריז"ל שם משמע שמתר לומר בליל שבת פסוקי תנ"ך. וכמדומה שכחל ט"ו בשבט בשבת לא היה אומר אז כלום].

ג. לפני שהתחיל הסדר היה נוטל ידיו, משום שאכל זיתים הטבולים במים ובשמן זית [וכדאיתא בשו"ע סימן קנ"ח ס"ד, שכל דבר שטיבולו באחד משבעה משקים וסימנם י"ד שח"ט ד"ם, צריך נטילה, ולמרות שאוכל אותם במזלג ואיננו ב"ב שם סס"ק י"ד שבה"ג אין צריך נטילה. בכל זאת היה נוטל ידיו, וטעמו

שמפורש בתורה. דהיינו ליחד שמו יתברך עלינו, שהוא אלוקינו ואנחנו שלוחיו בעולם לעשות רצונו. וענין זה **קיבלנו בעת תוקף השירה ואמרנו "זה א-לי ואנוהו, אלקי אבי וארוממנהו"**. עכ"ל.

מבואר כאן שאין זה שבח גרידא, אלא זו התחייבות! שכן במילים אלו קיבלו ישראל על עצמם, את ה"להיות לכם לאלקים". שזו כל מטרת יציאת מצרים. ויעוין שם בדברי הח"ח, שכל אריכות דבריו בפרק ההוא היא **שכל מעשי האדם וכל מהותו, להיות שליח בעוה"ז לעשיית רצונו יתברך**. ולא רק במעשי התורה והמצוות, אלא אף בכל פעולותיו לצורכי גופו.

יש לומר, שלכן בפסוק זה נצטוינו על הידור מצוה. כי מהות ההידור היא להוסיף על המצוה, ולפאר ע"י דברי הרשות את המצוה. שבזה באה לידי ביטוי ההכרה שהכל (גם הרכוש הגשמי) הוא צורך גבוה.

עשיית חסד מביאה גאולה

איתא ב"תנא דבי אליהו" (פרק ג':א): "כשהיו ישראל במצרים, נתקבצו כולם וישבו יחד. משום שהיו כולם באגודה אחת וכרתו ברית יחד,

בשם הפסיקתא: "נחית בחסדך" - זו גמילות חסדים, 'נהלת בעזך' - זו תורה. כי גם תורה היתה במצרים, כדאיתא ביומא (נח) דאף במצרים לא פסקה ישיבה מהם. ואף שהתורה עדיין לא ניתנה, למדו שם את כל המצוות שקיבלו מהאבות, **ובשביל שעשו חסד אלו עם אלו, נתעורר גם חסדו של הקב"ה עליהם וגאלם**.

הבה ננסה סגולת הידבקות בחסד,

להניצל מגזירות פרעה, והשעבוד הלך והתגבר מיום ליום, הסכימו ביניהם שילכו בדרך ה' בלבד! לכן קיבלו ע"ע שלא ישנו את שמותיהם ואת לשונם ויגמלו חסד זה עם זה. **מגמתם היתה לעורר בזה את חסד ה' מלמעלה, לבטל את גזירותיו של פרעה**.

ובאמת כך היה לבסוף, שהדבר הזה היה סיבה לגאולתם. כדאיתא בירושלמי (סנהדרין פ"א): אמר הקב"ה

המשך בעמ' 4 <<<

יסוד הדברים הוא, **שהמדריגות הגבוהות בנויות על המעשים הקטנים!** ומעשים קטנים אלה הינם לאו דוקא בתחום המצוות והאיסורים המפורשים בתורה. כל הנהגה נאותה בקשרים שיש לאדם עם סביבתו הקרובה והרחוקה, נדרשת מאדם השואף להגיע לשלימות. כי אין שלימות וגדלות בתורה וביראה, בלי שתקדם לה שלימות בהנהגת דרך ארץ.

י"ל ע"י משנתה של תורה - רכסים © 054-846-8706 Mishnat@gmail.com 153-4-653-1557	
---	---

לעילוי נשמת הרב משה בן רחמים וחננים ז"ל ומרת רחל זינת בת אברהם ונובר גואל ע"ה תורתו ת.נ.צ.ב.ה.
--

לרפואת יוסף משה בן אורה בתושה"י
--

זמני היום - לאופק רכסים	
10:07 ס"ו תפילה	16:25 הדלקת נרות
11:49 חצות	06:42 נץ החמה
16:56 שקיעה	08:28 סוק"ש: מג"א
17:35 צאת שבת וי"ט	08:37 מג"א - 72
18:08 ר"ת	09:16 גר"א

זכנו לקבל שבתות מתוך רוב בריאות ושמחה

לקוחות כללית ברכסים, לשירותכם מוקד שבת מרפאות סביון, רח' סביון 40 טל. 04-6641025

שעות פעילות
ליל שבת 20:00-18:00 | שבת 12:00-8:00

לשירותכם, מנהל קשרי הקהילה ברכסים: הרב דני בוקובזה 054-8457898

”לַחֲכָם לֵב יִקְרָא וְגִבּוֹן וּמִקָּוָה
 שְׁפָתַיִם יוֹסִיף לִקְחָה” (טז, כא)

מי שמחדש בשכלו דברי חכמה ומבין דבר מתוך דבר, נקרא גבון, אבל גם לגבון, אם מוציא את הדברים בשפתיו יוסיף לו לקח, כי גם הגבון שמחדש דברי חכמה בעיון ובמחשבה, אם מבטא את הדברים כפיו, יוסיף לקח בכך שלא יהיו דבריו מעורבבים, ואדרבה מה ששמע או התחדש לו, יאמר אותם בצורה חזקה יותר עם טעמים וסברה משכנעת וברורה יותר. לכן שלמה המלך ע”ה קורא לזה ’מתק שפתים’, כיון שהוא ממתיק ומסביר הדבר בשפתיו.

רבי חיים מוואלז’ין אומר (מובא בספר ’מדרגת האדם פ”ט), כמו שהציפורן מרגישה עם יש פגימה בסכין, כך **הדיבור מרגיש פגימת המחשבה**. לפעמים נדמה לאדם שהכל מובן לו, אבל כשהוא בא להוציא זאת בשפתיו, זה נתקע, השפתיים הם הביקורת של הדברים, אם הוא מעוניין באמת ולא לטייח, אחד פעם אמר: ”את הסברא הזאת אני יצטרך

לצעוק, בשביל לשכנע, אחרת לא יקבלו את הדברים”.

”אִישׁ בְּלִיעַל כִּכְהָ רָעָה וְעַל שְׁפָתוֹ
 כָּאֵשׁ צָרְבֶתָה” (טז, כז)

פסוק זה הוא המשך לביאורו של רבינו יונה בפסוקים הקודמים, שהחכם דרכו לחשוב לפני שהוא מדבר, ומוסיף לקח בעת שהוא מדבר, בא עתה שלמה המלך ע”ה ללמדנו, כי גם הרשע מעמיק במחשבה לפני הרשע שהוא עושה, וזה פירוש הפסוק ”איש בליעל כרה רעה” כרה’ מלשון חופר ומעמיק. ובעת שהוא מדבר ומספר את הרעה לחברו, מתעוררת אצלו חמימות של עבירה ורוע ’כאש צרבת’.

”אִישׁ תְּהַפְּכוֹת יִשְׁלַח מְדוֹן וְנִרְגָן
 מִפְּרִיד אֶלּוֹף” (טז, כח)

’איש תהפכות’ הוא איש שרגיל לסלף את האמת, ובכל מקרה הוא מראה פנים שקריות לפרש אותו, מהותו היא, להחזיק בעוול כשהוא במשא ובמתן עם הבריות, עם איש כזה החברה תמיד בכעס ובמדון, כי **הציבור אינו מסוגל לסבול את החשיבה השלילית** שלו והמוטעית,

תמיד הוא רואה זכות לצד שלו, כזה אדם הוא ’ישלח מדון’.

’נרגן’, נרגן זה האדם שבמקום לדון כל מקרה לכף זכות, הוא מפרש **לרע**, כל דיבור וכל מעשה הוא הופך מטוב לרע. בדרך כלל בהרבה מסוגי המעשים והדיבורים אפשר לפרש אותם בצורה חיובית ובצורה שלילית, הדרך הראויה היא, לראות את הדברים באור הנכון שלהם, אבל הנרגן מפרש אותם באור שלילי וכך הוא מציג אותם בפני האנשים. טבעו כל כך רע, **שעד שהוא לא רואה שהוא הצליח לפרק את החברה הוא אינו נרגע**, וזה כוונת שלמה המלך ע”ה שהוא ’מפריד אלוף’.

אחד התלמידים שואל, מדוע מי שדן לחובה נקרא נרגן, הרי לראות זכות או חובה, זה תלוי בעין טובה או בעין רעה, מי שטוב לו רואה את הכל חיובי ומי שרע לו רואה שלילי, המשגיח מגיב לעומתו בתמיהה: איפה זה כתוב? השואל עונה, שזה כתוב בפרשת מקץ בחלום פרעה, שהפרות דלות המראה ראו כך את חברותיהם הפרות יפות המראה, כך

כתוב ברש”י, מסיים השואל, עונה לו רבינו זצוק”ל בענותותנו: ”עד כמה שנדמה לי זה לא כתוב ברש”י, אמנם אני כבר במצב שלעיתים קרובות אני שוכח מה שראיתי, אבל זה, כמדומה שלא שכחתי. הרמב”ם כותב בהלכות קידוש החודש, שמי שיש לו הבנה בריאה בגמרא הוא יבין שזה כך. כותב הרמב”ן על כך, אני יודע שאין לי הבנה בריאה, אבל במקרה הזה אני לא חושב ששכלי טועה”.

שלמה המלך ע”ה רוצה להשפיע על בני אדם, אם אתם לא מצד יראת שמים, גם לא כדאי לכם להיות איש תהפוכות, **לא כדאי להיות נרגן, אתם רוצים שיריבו אתכם**, לא יהיה לכם חברים.

אגב, אם אתם רוצים לדעת יותר על העניין של הנרגנות, רבינו יונה מרחיב בכך בשער השלישי, כשהוא עוסק בכתות של בעלי לשון הרע (ש”ג אות רלא).

להערות: ידידיה שורץ
 Ys9040@okmail.co.il

במעלת היום ומהותו

שנינו ברה”ב (ב), דט”ו בשבט הוא ר”ה לאילן. ומבואר בראשונים שיש בו הנהגת יו”ט במקצת, שאין מתענים בו (א”ח ס’ תקעב”ס ג), וכן אין אומרים בו תחנון (קלא ס’).

והנה יש להבין עניינו של יו”ט זה. ויש שהגדירו אותו שהוא ’חג נעלם וצנוע’. שאע”פ שכולם יודעים עליו ואין אומרים בו תחנון וכנ”ל, מ”מ מעט מאוד מדברים עליו. והנה בפרט עץ חיים (קכח) אומר אור”י הק’, שט”ו בשבט עניינו כנגד מידת היסוד. ופירושו של דברים, שבכל מועד ויו”ט ישנה הארה הנשפעת עלינו מאתו ית’ ע”י תוקף קדושת אותו הזמן כפי מה שגזרה חכמתו ית’, ובטו’ בשבט מושפעת עלינו קדושת היסוד. וזה הטעם שיו”ט זה שייך לתקופת השובב”ים. וצדיקים נתנו בזה רמז, שחנכה ופורים הם כנגד נצח והוד, והם כנגד הרגליים כנודע, ובין שניהם נמצא טו’ בשבט, והיינו היסוד שהוא בין הרגליים, ודי בזה.

והנה האדם הוא עץ השדה, ועניינו שמה שנפעל באילנות נפעל באדם

שטמו’ בשבט יש התחדשות של השפע.

טו’ בשבט הוא יו”ט אף לדרי חו”ל אע”פ שמציאות זו של ר”ה לאילן קיימת רק ארץ ישראל, מ”מ מבואר במס’ תענית (י). שבכל העולם להמזון הוא מתמצית ארץ ישראל, וא”כ יש להם שייכות ליו”ט זה מכח יניקתם מארץ ישראל (פרי צדיק טו’ בשבט ג).

מהות עניין האילנות

הנה עניין צמיחת האילנות הוא בעצם המשך קיום הבריאה מאז ששת ימי בראשית ועד עתה. וכשאדם נמצא בעוה”ז הגשמי לכא’ נראה כסתירה לגילוי הבורא, ולזה אומר הזוה”ק שלכא’ יש לשאול למה שנה התנא המשנה בלשון יחיד, ר”ה **לאילן**, ולא בלשון רבים, ר”ה לאילנות. ומיישב הזוה”ק, ש’אילן’ הוא גימ’ של שני שמות הק’ הו”ה אדנו”ת, שענין שם הו”ה הוא גילוי שהוא עכשיו הוה, מהוה וקיים, ושם אדנו”ת עניינו הסתרה, שאינו מתייחס לבורא ב”ה כמהוה אלא רק כאדון השולט בכל, וזה עניין

של הסתר. ושילוב ב’ שמות אלו הוא שילוב החסד עם הדין, לראות איך הכל א’, שהכל מרועה א’ ניתנו. וכח זה לקשר ולשלב ב’ כוחות אלו מושפע עלינו ביו”ט דטו’ בשבט.

ועבודה זו נרמזה באילן עצמו, שהרי האילן ענפיו ופירותיו מגולים ושרשיו מכוסים באדמה, וכך גם כל הבריאה שהמחיה והמהוה ב”ה כביכול מכוסה ונעלם, ואין רואים רק את הבריאה עצמה. ועיקר העבודה היא לראות את השרש.

מנהג אכילת פירות האילן

זה לשון היעב”ץ בסידורו (שעא), ’ונהגו להרבות בפירות ולומר עליהם שירות ותשבחות, והוא תיקון גדול בעולמות העליונים’. ע”כ. ועל אף שישנם המתענים בימים אלו הלא הם ימי השובב”ים, מ”מ מבואר בדברי נכדו של הרש”ש בסידורו לטו’ בשבט, שתיקון השובב”ים נעשה ע”י האכילה גופא, שע”י סדר הברכות על הפירות ואמירת הדברי תורה עליהם, הרי הוא מעורר את שרשם בעליונים להשפיע השפכות גדולות לכל השנה החדשה.

